

Шепочуть квіти "прощавай"...

Сергій Єсенін

Шепочуть квіти "прощавай",
Голівками схилившись низько.
Я більше не побачу близько
Твоє лице і рідний край.

Ну, що ж, квітки мої, — ну, що ж?
Я вас лишаю у розмаю,
І гробову, прощальну дрозь,
Неначе пестоці, сприймаю.

І хоч спромігся осягнуть
Нікчемність вічності і миті,
Я зрозумів життєву суть:
Що все повторюється в світі.

Хтось інший шлях продовжить мій,
Щасливіший за мене, звісно.
Покинутій, та дорогій
Складе, можливо, кращу пісню.

Нове життя ти з ним почнеш,
Але колись в годину чорну
Мене згадаєш і зітхнеш,
Немов про квітку неповторну.

Переклад Олександра Грязнова